

[Astrid Skjoldbo.]

denne nye institution, der helt skal hvile på frivillighedens grund, gøre sig håb om at blive anerkendt i befolkningen, er det overordentlig vigtigt, at den virkelig opfattes som en hjælpeforanstaltning og ikke bare som et nyt navn for det tilsyn, vi nu skal forlade.

§ 27 omhandler den hjælp, det påhviler børne- og ungdomsværnet at yde de familier, hvis barn eller børn i særlig grad har brug for støtte. Selv om der fra forskellig side har været nogen betænkelighed ved at give det kommunale børne- og ungdomsværn udvidede økonomiske beføjelser, er man dog i udvalget enedes om at tiltræde ændringsforslag nr. 11, der nærmere præciserer de tilfælde, hvor et børneværn uden om det sociale udvalg kan yde økonomisk støtte, i første række for at undgå en anbringelse af barnet eller børnene uden for hjemmet, men dog sådan, at det sociale udvalg skal underrettes om den økonomiske hjælp, der er ydet den pågældende familie. Selv om jeg meget vel forstår de betænkeligheder, man fra ansvarlig kommunal side kan nære over for bestemmelser, der spreder det økonomiske ansvar, synes jeg dog, bestemmelsen er rigtig. Børneværnene har siden socialreformen i 1933 og endda længere tilbage haft i deres magt uafhængigt af andre organer at kunne beslutte anbringelse af børn uden for deres hjem — også på de allerdyreste hjem, f. eks. behandlingshjem — og en sådan beslutning vil i de allerfleste tilfælde betyde en større økonomisk belastning for samfundet end den hjælp, man efter paragraffen nu kan yde hjemmet for at undgå en fjernelse. Megen forskel på den ret, man efter loven af 1961 har, og den, der nu foreslås, er der efter min formening heller ikke. Og i øvrigt må bestemmelsen ses i relation til hele lovforslagets familiepolitiske sigte. Den bedste måde at hjælpe det enkelte barn på vil i almindelighed være at hjælpe hele familien.

Et andet afsnit i lovforslaget vedrører dagpleje og dagplejeinstitutioner, og her er det i særlig grad bestemmelsen om, at der kan ydes tilskud til betaling af børns ophold i privat dagpleje, som har vakt nogen bekymring. Vil denne adgang ikke nemt blive en sovepude for de myndigheder, der skal foreslå og bevilge midler til nye

daginstitutioner? Udvalget er enig i den betragtning, at således bør bestemmelsen ikke virke; men i en tid, da man ved, at det vil vare mange år, før de nødvendige daginstitutioner er til stede, er det vel urimeligt ikke også at forsøge denne udvej.

Lovforslaget indeholder en bestemmelse om, at dagpleje for et eller to børn ikke skal undergives almindeligt tilsyn; denne bestemmelse kunne nok give anledning til betænkeligheder, og forhandlingerne herom er derfor resulteret i et ændringsforslag, hvorefter børneværnet i visse tilfælde kan forbyde anbringelse i familiepleje, hvor man bliver gjort bekendt med, at det ikke vil være forsvarligt at anbringe børn i dagpleje hos en bestemt familie.

De betænkeligheder, man kan nære over for en mere almindelig anbringelse af småbørn i privat dagpleje, findes ikke fra nogen side i udvalget med hensyn til anbringelse af børn i egentlig familiepleje, når et barn af en eller anden grund ikke kan være i sit eget hjem. Når blot der er tale om stabile plejebørn, der skal leve den meste tid af barnealderen uden for deres naturlige hjem, er familieplejen den, der kommer det hjemlige miljø nærmest. Fra alle sider i udvalget er man enig i, at børn på børnehjem, der ingen tilknytning har til deres egen familie, de såkaldte glemte børn, bør søges anbragt i familiepleje. Men på den anden side må vi ikke glemme, at de fleste børn, som børneværnene må tage sig af, er børn, der anbringes for noget kortere tid, og for disse børn er det straks noget vanskeligere. Jeg synes, at de forøg, der gøres forskellige steder i landet for også at få sådanne børn ud i kortvarige plejer, må påkalde interesse.

Loven om børne- og ungdomsforsorg har gennem de senere år været til revision adskillige gange. For hver revision er man nået målet et skridt nærmere: større pædagogisk forståelse, mere psykologisk og psykiatrisk hjælp til de børn og unge, der mere eller mindre afviger fra de normer, som samfundet har sat. Det gælder ikke at straffe, men at hjælpe og vejlede. Dette lovforslag, der formentlig bliver vedtaget om nogle få dage, er et stort skridt i denne retning, og jeg føler mig overbevist om, at loven i de kredse, den henvender sig til — de kommunale børne- og ungdomsværn og